

NOVI SLOV. ŠTAJERC

IZ NARODA ZA NAROD.

„Novi Slovenski Štajerc“ izhaja vsakega 10., 20. in 30. v mesecu. — Naročnina za celo leto 2 K, za pol leta 1 K, za četrlet 50 vin; plačuje se naprej. — Posamezna številka 6 v. Oznanila po dogovoru. Denar in reklamacije se pošiljajo na: Upravništvo „Novi Slovenski Štajerc“ v Ljubljani. Dopisi pa na: Uredništvo „Novi Slovenski Štajerc“ v Ljubljani.

Našim naročnikom.

List se vsem naročnikom *redno* dostavlja. Ker pa prihajajo še vedno pritožbe zaradi dostavljanja, prosimo nujno, naj se nam vsaka nerednost pri dostavljanju *takoj* naznani ne pa se jezi naročnik po en ali dva mesca in še le potem se oglasi. List izhaja vedno točno ob določenih dnevih. Kdor lista ne dobi naj vzame osmi del pole navadnega papirja in zapiše na prvi strani: *Reklamacija*.

Upravništvo „Nov. Slov. Štajerca“
v Ljubljani.

Na drugi strani pa: Podpisani nisem prejel lista z dne . . .

Naslov n. pr.: Pavel Poljanec, posestnik,
Hrastovec, pošta Konjice.

Naslov mora biti natančen. Poštne znamke za reklamacije ni treba. Seveda se lahko pritožite tudi po dopisnici ali pa pismu.

Draginja mesa in draginja sploh.

(Piše zaveden naš kmet sotrudnik).

V mesecu novembru lanskega leta, nekakor ravno ob tem času, ko je bil najhujši krik za odprtje tujih mej, imel sem priložnost opazovati sejmsko gibanje. Bil sem primoran prodati svoje vole, pa žalibog bili so črne barve in radi tega ponujali so mi kupei pač za nje slepo ceno, za katero pa jih prvotno nisem hotel prodati, in prisiljen sem bil goniti svoje vole petkrat na sejmu. Še le na petem sejmu, ko sem bil primoran, prodam jih pa le za slepo ceno 1000 kg 4 letnih dobrih volov za 300 gld. Ali je tedaj pomankanje živine, če še je priložnost izbirati tudi barvo, katera glede mesa vendar nima bivstvenega pomena?! — Nadalje smelo trdim, da so kupei iz Češkega, Moravskega in Ogerskega pokupili takrat iz Spodnje Štajerske več kot tisoč volov in odpeljali v svoj kraj. Le slučajno je imel kateri kmet srečo da je prodal svoje vole, met. stot nekoliko višje namreč za 35 gold. Največ volov je bilo pokupljenih od 33—34 gld. mst. Ali je tedaj v Avstriji pomankanje živine če je že samo na Spodnjem Štajerskem toliko za promet in izvoz?

In če nikjer, dolžni smo hvalo pri tem tem tujim kupcem mi kmetje, da delajo kukurencu tukajšnjim mesarjem, kajti lahko sodi vsak kmet sam, kako bi bil brez konkurence od strani teh kupcev prodajal svojo živino.

Omenim še naj, da se ni na nobenem sejmu vse prodalo, in na lastne oči sem videl, da je kmet mesarju ponujal svoje srednje debele vole en mst. za 34 $\frac{1}{2}$ gold., ali mesar se mu posmehujoč odreže, za to ceno kupim boljše vole!

Kmet niti polovice krme ne dobi pri prodaji svojih volov plačane, to sta dokazala dopisnika v Sl. Gosp. št. 50 m. l. in št. 1. l., da pa tudi ni pomankanja živine to pa lahko gre opazovat vsak kričač o pomankanju mesa, in gotovo bo pritrdil vsem našim trditvam.

Ko čitam različne razprave po listih, kako kriči vse po cenejšem mesu, kako zahteva vse zvišanje plače, kako uspešno se borijo razni stanovi za zboljšanje svojega položaja, obide me žalost, da se pusti ravno kmet, posebno pa naš slovenski kmet tako teptati. Nikjer nima prave zaslombe, nikjer odločnih zaveznikov. Ali naj res kmet živi samo od svojih krvavih žuljev, samo od dela, naj se ubija in tare kakor črna živina in nazadnje leže v grob s prepričanjem v srcu, da je še to njegova največja dobróta in sreča na svetu? Vi gospodje brez razlike stanu in poklica, pojdite in potrudite se v našo borno kmetsko hišo! Imejte odprte oči, ko vidite, kako prinaša revna kmetica vsako jajce, vsako pišče, sploh vsak boljši pridelek v mesto na prodaj, ker ga ne sme privoščiti sebi, ne sme privoščiti svojim otročičem. Črni, trdi kruh in večkrat že slaba voda, to je navadno krepčilo slovenskega kmeta, ko ustavi utrujen svoj plug ali odloži motiko. Vi, ki učite, kako strup je žganje, semkaj pogledite in vedite, da je najmanj pri polovici kriva beda in obup nad svojim položajem, ko se vdaja kmetsko ljudstvo žganjepitju. »Vi vsi brez razločka stanu greste v »Extrazimmer« ter si komodno naročite boljšega okrepčila, hodite mimo nas trpinov, ki v svoji bedi posežemo po žganju. Prav dobro vemo da je to strup, ali v strupu najdemo malo utehe in pozabimo svoje gorje. »Ako hočeš biti popolen«, govoril je naš Odrešenik mladeniču, »pojdi in razdeli svoje posestvo med uboge«. Kmetsko ljudstvo ne zahteva tega, ono hoče samo, naj vidi vsak človek v svojem bližnjem svojega brata, ki ima tudi pravico živeti pošteno, ki ima pra-

vico zahtevati plačilo za svoje trudapolno delo. Kmeta kara rad vsakdo, ako ga zagleda enkrat v gostilni, pri gostovanju, a malokdo ga pogleda, ko polnita prah in pot njegovo lice. Lahko je govoriti in pisati o raznih kmetskih vprašanjih, toda hudo, bridko je trpeti nadloge kmetskega stanu in vedite vi vsi, da nas je kmetskih slovenskih prebivalcev največ trpinov.

Kmet iz Slov. gorice.

Kako se zboljšatiš?

Na javni dražbi se je sešlo polno ljudi. Ni se še nudilo. Ljudje so se pogovarjali o naših slabih časih. Nek mož se je obrnil k bogatemu starcu rekoč: »Kaj pa pravite vi, skušeni sosed, k tem našim slabim časom? Ali ne mislite, da bo dežela shirala, ker jo izsesavajo ogromna plačila in davki? Saj ne morem več zmagovati.«

Skušeni starček mu odgovori: »Prijetelji res je: davki so veliki in težki. Toda vse bi šlo še dobro, če bi imeli samo državne davke. Ali imamo še tudi druge davke, ki nas bolj uničujejo. Naša lenoba nam jemlje dvakrat toliko ko gosposka, naš napuh trikrat, naša neumnost štirikrat toliko.

Če bi vlada jemala desetino, vpilo bi vse. Zoper lenobo pa se nihče ne oglasi. Le seštejte si čas, ki ga zamudite brez dela v praznih zabavah. Lenoba je kakor rja, ki huje gloda naše zdravje ko delo. — Če ljubiš življenje ne zamujaj časa. Gibljimo roke, dokler čutimo v njih moč. Lisica, ki spi, ne vjame kokoši. Lenoba leze tako počasi, da jo dohiti kmalu revščina. Hiti z delom in ne čakaj, da bi te sililo in gonilo delo.

Kaj nam pomaga, če si želimo boljših časov in na nje upamo? Sami bodimo boljši, potem se spremenijo tudi časi na boljše. *Kdor se redi samo z upanjem, naj pazi, da ga ne pogubi lakota.* Le delavec ima trdna tla, na katerih dobro stoji. Kdor ljubi delo, najde povsod kruha. Delavnemu človeku gleda lakota samo skoz okno v hišo pa ne sme. Pridnost dolgove plačuje, lenoba pa je pomnožuje. Bog pomaga samo onim, ki si pomagajo sami.

Toda sama marljivost ne stori vsega.

Potrebna je tudi *skrb in pazljivost*. Treba je, da pazimo zelo na svoje reči in da se ne zanašamo preveč na druge. Kdor ne pazi na svoje delavce, goljufa sam sebe. Preveliko zaupanje je pogubilo že mnogo ljudi.

Pa še nekaj drugega, je zelo potrebno, dragi moji, namreč *varčnost*. Kdor zna samo delati in pridelovati, varčiti in hraniti pa ne zna, tisti ne zapusti niti vinarja, naj se muči kolikor hoče. Če hočeš obogateti, uči se tudi varčevati, ne samo delati. Varčen in skrben človek se nima kaj pritoževati na slabe čase in velike davke. Malih nepotrebnih troškov ne čuvajte. Mala luknjica je zadosti, da se potopi čoln. Tukaj ste se zbrali, da si nakupite na dražbi marsikakih reči in lišpov, Mislite, da jih lahko kupite, ker jih dobite po ceni. Tega pa ne pomislite, da plačujete vsako reč neizmerno drago, ki je zelo ne potrebujete. *Če kupujete česar vam ni treba, boste kmalu morali prodati, česar vam je treba.* Poznam ljudi, ki hodijo rajši s praznim želodcem spat in ne privoščijo svoji deci jedi, samo da lahko vesijo drage cunje na sebe. Žamet in svila se kupuje

samo tujim očem. Prišlo je že tako daleč, da je izmišljenih potreb že več kakor pravih naravnih potreb. Bogataši postajajo zato siromaki in dolžniki onih, na katere so gledali z zaničevanjem. Napuh je ravno tak berač kakor siromaštvo, samo da je nevarnejši. Če si kupiš drag del obleke, moraš si spraviti še 11 drugih, da bo vse lepo v redu in primerno. *Ošabnež zajutrkuje v napuhu, obeduje v revščini, večerja v sramoti.*

Če si kaj priženil ali podedoval, že misliš, da vsega ne porabiš nikdar. Podoben si tistemu, ki meni, da ne bo nikdar več noč, ker je zdaj dan. Le jemlji vedno iz kašte, noter pa ne dajaj ničesar. Videl boš, če bo dolgo polna.

Pridnost, varčnost in pazljivost so torej naša najrazumnejša pravila. Prosite si blagoslova, da vam koristijo in pomagajte tistim, ki nimajo blagoslova!«

Tako je govoril starec! Ljudje so poslušali in hvallili modre nauke, in mnogo jih je bilo, ki so se po njih ravnali.

Po Benjaninu Franklinu Pavel Poljanec.

Domače novice.

Ptuj. Ptujski »Štajerc« je bobnal in vabil na shod zaupnikov v Ptuj dne 27. prosinca. Prišli pa so — mestni sodar Steudte, Dr. Plachki, Ornig, Linhart, Stiger in še nekaj takih. Niti enega kmeta, niti enega delavca ni bilo med njimi. Pogovarjali so se, kake koristi jim nosi »Štajerc«, kako mu morajo pomagati in ga podpirati. Ustanovili so si stranko »Napredna zveza.«

V »nemškem domu« v Ptujju se je rodila tista stranka »Napredna zveza.« Po naši sodbi je to mrtvo-rojeno dete, ker nima nikogar »vezati.«

Linhart, poprejšnji socijalni demokrat, zdaj urednik ptujškega »Štajerca« je dobro nabrisal »Štajerčeve« zaupnike dne 27. prosinca. Pravil jim je da so zmagali po prizadevanju »Štajerca« nemčutarji v 15 občinah izmed 25 občin. To je pač slabo poročilo o zmagah, če sa jih 10 zgubili. A vendar so poslušali Linharta in se veselili, da tako napredujejo. Le tak naprej!

V Ptujju je pač veselo. Naši nemšutarji imajo pevsko društvo. Pevci pa so se hodili k vajam bolj prepirat in bit ko pet, da jih je zdaj večina sploh zgubila veselje za pevske vaje. Tako je v vseh ptujskih nemških društvih kakor v »Männergesangvereinu.« Kazino je prišla na nič, gledišča nimajo več, da jim morajo pomagati Mariborčani. Vse je gnilo, vse propada, kar je nemškega ali nemčurskega v Ptujju.

Ogenj v Magdalenskem predmestju v Mariboru. Na svečnico je ob petih zaran začelo goret na Tržaški cesti 5. Vzrok ognju je bil tleči ogenj v kuhinji. Na srečo se je ogenj hitro zapazil, drugače bi zgorel hromi čevljar Vincenc Kus, ki spi v podstrešni sobici in ki se ni mogel ganiti iz postelje. V zakajeni sobi je kričal za pomoč in dva policaja sta ga odnesla v pravem času.

Kje še cvete nemšutarstvu pšenica? Linhart in dr. Placht sta povedala v Ptujju dne 27. prosinca vse tajnosti, ki jih mi ne bi smeli vedeti. Nas zanimajo skrbi, ki jih imajo ptujski nemčurji. Govornika sta ob-

žalovala, da je ljudstvo čimdalje bolj zavedno in da je v mnogih okrajih nemčurstvo zgubljeno.

V šentlenarškem okraju ima še »Štajerc« nekaj prijateljev. Sodi se po zadnjih volitvah, ko je dobil Wratschko tukaj še precej glasov. Danes jih ima že polovico manj. Slabo je za nemškutarje v *ljutomerskem* okraju.

V ormoškem okraju je po Linhartovih besedah še slabše, edina večja opora je pri Veliki Nedelji.

Ptujski okraj se neizmerno hitro zaveda, Vse polje je že narodno samo v Halozah še so nekoliko nemčurske. Tukaj živi ubogo ljudstvo, odvisno pogostoma od ptujskih meščanov, ki so pokupili vinograde in so prejšnji posestniki sedaj viničarji.

V Slovenskih goricah je nemškutarjem precej odklenkalo, kakor so pokazale zadnje volitve. To je žalostno.

Slovenjebistrički in mariborski okraj, v ta dva še ima »Štajerc« zaupanje. Tu je njegova izbrana vojska («elitetruppe», je rekel govornik) To pomeni, da v teh 2 okrajih ljudstvo najbolj veruje lažljivim prerokom.

V dravski dolini nemčurji niso združeni in organizirani, zato je tudi tukaj slabo za nje. V dolnjih okrajih ima »Štajerc« malo privržencev. Čim dalje proti kranjski meji, tim hujše je za njega.

Žalostni račun je to za nemškutarje. Nas pa, kar nas je že zavednih slovenskih narodnih mož, naj ta ptujski račun samo navduši, da ostanemo na svoji krepki poti. Rojaki, delajmo posebno v onih krajih, ki so še nezavedni, kakor v Halozah in pa okoli Maribora ter Slovenske Bistrice. V narodnem delu je naša moč.

Podružnica c. kr. kmet. družbe za Štajersko v Ptuju je imela 2 febr. svoj občni zbor. Na dnevnem redu je bil pred vsem protest ali ugovor zoper sklep občinskega odbora v Ptuju, da naj država pusti uvažati živino iz Ruskega in Rumunskega. Gospodje Ornig, Sellinschegg, Steudte, Kolenz, Sadnik, Strohmajer in drugi so res tiči! Na eni strani snujejo kmetsko organizacijo za »Štajerca«, ki siplje pesek v oči ubogim kmetom, na drugi strani pa oškodujejo našega kmeta ter mu zavidajo, ako dobi pri živini saj malo svojih stroškov vrnjenih in svojega truda poplačanega. Gristmajer iz Maribora je povedal tem gospodom nekaj prav primernih besed, mi pa še posebej kličemo vsem kmetom, naj si za vedno pomnijo sledeče: Po dolgih letih se je cena naši živini vsaj malo zboljšala in zvišala. Priden gospodar ima sedaj boljše in zanesljivejše dohodke, katere v svoji bedi nujno potrebuje. Toda glejte; ptujski mestni odbor je že na delu in želi, naj se kmetom to spet vzame, naj se uvažata tuja, cenejša živina. Mesto Ptuj in Breg pri Ptuju imata največ živinskih sejmov. Mestna občina, mestni trgovci, mestni krčmarji in mestni obrtniki imajo od tega največ koristi in dohodkov, pa to ne ovira mestnih obč. odbornikov, da ne bi delali kmetom tako sovražnih sklepov, da se ne bi hlinili pri ustanovnem občnem zboru Štajerčijancev za prijatelje slovenskim kmetom. Kateri sedaj ne spozna svojih lažiprijateljev, ta je res vdarjen s temo. Slovenski kmet, kadar greš v mesto nakupovat in moraš nesti s krvavimi žulji in potnim čelom pridobljene krajcarje v mesto, tedaj se spomni, da ti Ornig, Kollenz, Stromajer, Selinšek, Steudte in

drugi ne privoščijo niti tega, da bi dobil primerno plačano svojo živino. Pomni, da koplješ grob kmet-skemu stanu, ako podpiraš svoje lažiprijatelje.

Hajdinski nemškutarji so se obrisali. Hajdina, važna občina pred Ptujem, je v naših trdnih rokah, kakor smo že zadnjič poročali. Naši nemškutarji so imenitno pogorili s svojimi rekurzi. Dne 20. prosinca smo si zvolili župana, g. Janeza Graharja. Ptujčani pa gledajo teden za tednom bolj plašno iz svojega gnezda v okolico, kjer jih oklepa vedno tesneje železen slovenski obroč.

Na Hajdini so pokradli tatovi pri 3 posestnikih meso in zrnje. So že pod ključem.

V Mariboru se ustanovi telovadno društvo »Sokol.« Pravila so že potrjena.

Mariborski telovadci, prirejajte vsako nedeljo skupne izlete v okolico!

Polička ves pri Mariboru. Naši nemškutarji si niso oddahnili še do danes od velike sramote, da so propadli tako silno dne 2. prosinca pri občinskih volitvah. Reiningger se vozi v Maribor po tolažbo, kjer so bratci pri pivu sklenili, da mora Polička ves biti spet njihova, t. j. nemčurska. Račune so delali brez krčmarja! Polička ves je naša in ostane naša. Tako govorijo naši zavedni možje.

Sv. Jakob v Slovenskih goricah. »Herr Skoff« mora za vsako ceno spet postati gospodar naše občine. Tako je rekla »Marburger Zeitung«, njegova žalostna zagovornica. Skoff je »deutsch gesinnt«, zato bi bil njej najbolj pogodu. Mi Jakobčani pa menimo, da bo gospodarstvo naše občine varnejše v domačih narodnih rokah. Skoffa pa si volite Mariborčani sami, če vam leži tako na sreč.

Gornja Bistrica. Nedavno sem šel po opravkih v Slovensko Bistrico, ravno ko so se učenci vračali iz šole domov. Pri tem sem opazil nekaj, kar me je v srce zbolelo. Da me nekateri niso pozdravili, jim nisem tako zameril; saj sem hodil v šolo. Če so nam v šoli tudi vsak dan pravili, da moramo pozdravljati, vendar smo na to kaj radi pozabili. Pa mnogo bolj me je žalostilo, da so me posebno večji učenci pozdravljali s »kistihant.« Kar je bilo manjših, so vsi povedali lep slovenski pozdrav »Hvaljen bodi Jezus Kristus!« starejši pa »kistihand!« Mislil sem si, ubogi otroci, saj pač sami ne vedo, kaj pravijo. Ali ni to žalostno?

Tepsova pri sv. Petru pri Mariboru. Posestniku Janezu Vedernjaku je zgorelo 13. prosinca gospodarsko poslopje. Dolgo se ni zvedelo, kako je nastal ogenj. Zdaj se poroča, da je zažgal posestnikov 12 letni pastir, ki je utaknil gorečo cigaro v slamo.

Pobrežje pri Mariboru Za nemško šolo v Pobrežju je prišlo iz Pruskega 610 K.

V Pekrah pri Mariboru je umrl 27. prosinca dr. Otmar Reiser, ponemčevalec naše poprej celo slovenske vasi. Bil je dober gospodar, toda hud sovražnik slovenskega jezika.

Slovenje bistrički dr. Wiesthaler berači za bodočo nemško šolo v Slov. Bistrici. Na vse mile pretega pošilja prošnje po svetu, naj pomagajo. Zakaj pa sami ne sežete v žep, če je res taka potreba? Beračev je pri naših Nemcih dosti, samo tistih je malo, ki bi da-

jali. Seveda. Saj bo že spet Nemčija kaj dala, ker računa na naše slovenske pokrajine.

Brežice. Zaročil se je g. Josip Čepin, davčni pristav z gdč. učiteljico Anko Wutt, hčerko tukajšnjega g. davkarja. Častitamo!

Poročil se je absol. jurist Fran Janžekovič, urednik »Gospodarskega Glasnika« z gdč. Trezika Sokovo Bilo srečno!

Pozor na starine. Po naših vaseh je povsod vse polno starin, rimske posode, orodja, kamnatih sekir (kamni z luknjo), stare domače obleke itd. Ne darujte teh reči potujočim kramarjem ali pa komijem v mestu. Hranite je, da ostanejo v slovenskih rečkah. V Mariboru se kmalu sezida slovenski muzej, kamor naj pridejo vse naše starine. Za zdaj pa obdržite starine doma, ali pa je naznanite »Zgodovinskemu društvu v Mariboru,« ki vam vse to odkupi

V Mariboru si je nakupila želarica Ana Pevec precej obleke, ker se je nvenila v kratkem možitni. Na glavnem trgu si postavi zavitek na hodnik, da si prešteje denar v mošnji, ko pa se ogleda po zavitku, — ga ni bilo več. Kdo zna krasti, pač zna. — Bilo je to v torek, 5. t. m.

V Studencih pri Mariboru se Slovenci krepko gibljejo. Na svečnico smo imeli pri novem slovenskem gostilničarju Leskovškemu veselo zabavo. Tukaj se sploh vedno tarejo ljudje, kar je znamenje, koliko zavednega ljudstva je v Studencih. V vseh nemških in nemčurških gostilnah ni toliko življenja kakor pri Slovencu.

Uspeh pritožb. Iz Celja je bil premeščen za kazen v Ljutomer višji okrajni zdravnik Volouschegg (Volovšek) ker je zanemarjal svojo službo. Ob uradnih urah ni bil večkrat v uradu in če so ga ljudje iskali na stanovanju, so morali tudi tam dolgo čakati in nazadnje je je bil še ž njimi surov. Ko je bil v okraju zapor za pse, so podrejeni mu konjederci zelo čudno postopali, a živinozdravnik pritožb ljudij ni hotel reševati, zato so se razni gospodarji pritožili črez njega v Gradec na namestništvo, in bil je prestavljen, da sam ni pričakoval tega. Kmetje! Če vam dela kak uradnik krivico, če vam noče ugoditi, zapišite vse prav skrbno in pritožite se po časopisih, pritožite se pri svojih poslancih, občinska-predstojništva naj se nemudoma pritožujejo na višjo oblast. S potrpljenjem proti takim ljudem se nič ne doseže.

K prihodnjim volitvam. Ministerski predsednik je naznanil, da bodo novo volitve za državni zbor 7. maja ožje volitve pa en teden pozneje: 14. maja. Dajemo že sedaj nekaka slošna navodila. Pred vsem je dolžnost vsacega slovenskega volilca priti na volišče ter voliti narodnega kandidata. Kandidate pa moramo postaviti povsod, če je tudi samo 1000 vseh Slovencev v enem volilnem okraju, kajti s tem jasno pokažemo, da še tudi v teh okrajih živimo. Vdeležba pri volitvah brez razločka ali za drž. zbor, ali za deželni zbor ali za razne zastope pomeni zavednost in politično življenje. Drugi namen naš, kjer nimamo upa na zmago pa je, povzročiti ožje volitve in pri teh potem pomagati k zmagi onemu kandidatu in oni stranki, katera je našemu narodu manj sovražna in manj škodljiva. Nikakor ni dobro, kar pri prvi volitvi glasovati za tuje kandidate, ker s tem nasprotniki radi trdijo, da nismo

narodni, da nas v dotičnem kraju sploh ni. Vsak volilec gre na volišče brez ozira in brez strahu, voli lahko popolnoma po svoji vesti in svojem prepričanju, ker so volitve tajne in nihče ne more vedeti, koga je kdo volil. Torej vsak volilec k vsaki volitvi! Če so slabi poslanci, so si volilci sami krivi, zakaj pa jih volijo. Desetletja in desetletja so se trudili delavci po mestih, da so dosegli volilno pravico. Vidite, ti poznajo važnost volitev, zato pa gredo volit vedno vsi, storimo tudi mi tako!

Dopisi.

Iz Stojnc pri Ptujju. Zastrupil se je v januarju posestnik Jakob Milošič iz Stojnc. Kaj je temu vzrok? Kaj ga je zapeljalo k temu? Vzrcek vsemu temu je bil pač ptujski Štajerc, kajti list samo hujska, vzbuja sovražstvo in nezadovoljnost ter privede človeka tako daleč, da začne obupavati. Nesrečni mož je rad čital ta list s svojim prijateljem, ki je sedaj naš župan, in glejte, kaj je konečno napravil! »Štajerca« je hvalil in častil, druge slovenske dobre časnike pa je zame-toval.

Stojnski kmetje, vzemite si zdaj za vzgled, kam vodi hujskanje ptujškega »Štajerca«. Ne poslušajte Gnivšeka, da vas ne zapelja na pasji brod. Zatoraj proč s ptujskim Štajercem, in z Novim Slovenskim Štajercem na dan! Naročnik »Nov. Slov. Štaj.«

Iz Pilštajna. V štev. 4. ptujškega Štajerca napada nekdo pod naslovom: »Pilštajnski lovci« našega župnika g. Tomažiča z raznimi lažmi. Pred vsem naj se nauči dotični šteti, da bo vedel poročati pravo število lovcev, potem pa si naj kupi namesto »Štajerca« očali, da bo bolje videl, kajti g. župnik je prišel za lovci gledat še le popoldne ob 2. uri in sicer brez puške. Celu pristaši ptujškega »Štajerca« obsojajo take laži. Naš g. župnik uživa splošno spoštovanje, ker svoje dolžnosti vestno spolnjuje. Pozivljamo dotičnega dopisnika, naj ne laže in ne obrekuje, sicer mu z drugimi sredstvi prikrajšamo jezik.

Novice iz Poljčan. Dne 16. grudna 1906, začela je v Poljčanah poslovati na novo ustanovljena posojilnica, katera je, kakor se sliši — popolnoma v poštenih slovenskih rokah. Kmetje iz Poljčan in okolice pristopite v obilnem številu k temu za naš kraj že davno potrebnemu zavodu, nad katerim se naši Nemei in nemškutarji tako grozno jezijo. Posojilnica uraduje vsako nedeljo v novem šolskem poslopu.

Stavo polovnjak vina dobil je kmet Jurij Lamut iz Stanoskega, ker ni pil eno leto nič žganja. Stavil je s kovačkim mojstrom Franc Smehom iz Pekla.

Kaj bi bilo, ako bi naša mladina — tudi naše dekleta, katerih je skoro vsako nedeljo in praznik polno po nemškutarskih gostilnah, tako storila?

Nesite svoje prislužene krajcarje raje v tukajšno hranilnico, zabavajte in izobrazujte se pa tembolje z branjem dobrih časopisov in knjig iz katerih bodele marsikaj podučljivega zvedeli. Ples in pijančevanje vas ne bode srečne storilo.

Tukajšni nemškutarji postali so zadnji čas sem, precej predrzni. Vsacega Slovenca ako jim ne ugaja in se ne pusti od njih komandirati, vržejo na cesto

Pri takem početju se odlikuje nek Albin in njegov bratranec. Na pomoč tem nemškutarskim naprednjakom začela sta zahajati dva učitelja. Imena povemo, če se ne poboljšata, da ju bodo poznali tudi gospodje tovariši in jidva obsodili.

Z dinamitno patrono hotel je v noči od 19. na 20. prosinca nekdo usmrtiti posestnika in ženina Antona Grosek iz Stanoskega.

Na predrzen način prevrtal je okno, skozi katero napeljal je vžigalno vrstico ob zidu v njegovo posteljo, v katero je položil patrono.

Zlobnež zažgal je vrstico ob 2. uri po noči, ravno ko je Grosek prav sladko spal. Nastal je strašen pok, vendar se spečemu ni nič zgodilo, ker je bila patrona navzdol obrnjena. Vžgala se je le slama in razcepilo je desko, na katero je bila položena patrona.

Iz Slov. Bistrice. Dne 27. prosinca je bilo zborovanje narodne godbe, ki so se ga udeležili podporni in izvršujoči člani; žal, da smo nekatere pogrešali pri tem važnem posvetovanju. Predsednik godbenega odseka je govoril o pomenu narodne godbe za naš okraj, in povdarjal, da daleč na okoli ni nobene. Govornik je rekel, da je treba godbi dvojnega okrepitja zunajnega in notranjega. Gledati mora na to, da bodo njena izvajanja vedno bolj dovršena, a ob enem se ji je zavvedati, da tvori neko organizacijo, narodno društvo. Tajnik poroča o delovanju godbe v svojem prvem letu. Nastopala je godba častno in sicer v Mariboru, Framu, Poljčanah in osemkrat v Slovenski Bistrici. Godba šteje 20 mož; vodi jo z izredno požrtvovalnostjo kapelnik g. Kranjc. Tudi blagajnikovo poročilo nas je razveselilo. Dohodkov je bilo K 747'20, stroškov pa K 693'9, torej K 54'11 prebitka. Da je bilo mogoče osnovati »Narodno godbo« je pred vsem zasluga slavne slovenjebistriške posojilnice. Tudi makolska in framska posojilnica sta prispevale vsaka po K 20. Narodna godba je vesel in važen pojav slovenskega življa v Slov. Bistrici in je torej obžalovati, da so nekateri zavodi zavrnili prošnje godb. odseka.

Godbi se namerava še do Velike noči nabaviti uniformo. Godbeni odsek se je sestavil tako: dr. F. Lukman, predsednik, Alojz Pinter, podpredsednik, Ivan Grobelšek, blagajnik, Milan Vršič, tajnik, Joža Cvahte, Anton Špan in Ognjeslav Založnik, odborniki. Kapelnik Ign. Kranjc.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Nedavno imel sem opravila v trgovini našega župana, nerad in le prisiljen grem tjakaj, kajti moj naroden čut mi ne dovoli, da bi zahajal v nemške ali nemčurske trgovine. Bilo je več kupcev in naš župan so jim stregli le z njim lastno prijaznostjo. Med tem vstopi v trgovino majhen, meni neznan mož. Naš župan ga takoj zapazi in brez vsakega običajnega pozdrava začne proti ljudem: »Zdaj so prišli Antoni, ako kdo z njimi govoriti želi, oni so ti prvi pri Sv. Antonu.« — Zanimalo me je, kdo da more ta mož biti, ker ga naš posilinemški župan tako grdo smeši. Zvedel sem, da je Antoni pošten ter značajan slovenski mož, dolgoleten odbornik občine Cerkevjak ter se vselej in povsod poteguje za slovensko stvar. Zvedel sem tudi, da marljivo čita ter je naročen na več časopisov, akoravno ni bogataš. Jasno

mi je toraj danes, zakaj se je naš župan nad njim znosil.

Taki so naši nasprotniki, katere redimo s lastnimi žulji. Izpodrivajo nas iz naše lastne zemlje. In naši pošteni slovenski možji naj bi se dali očitno smešiti od takih ljudi! Gospod župan, pomnite: kdor se nazadnje smeji, smeji se najboljšo.

Trojičani vrli, hrbet takim pijavkam, a ne naš krvavo prisluženi denar. Oho! temu tujcu pokažimo da je odvisen od nas, da smo mi gospodje.

Slovenski kmet, slovenski delavec, pretuhtaj dobro, predno prestopiš prag kake trgovine, gostilne, zapiši si globoko v srce: »*Nemčurskemu trgovcu, nemč. gostilničarju in obrtniku niti vinarja*«. Stoletja branili so se naši pradedi pred še hujšim sovražnikom Turkom, obraniti so se in mi bi se ne mogli otepsti par nemčurjev. Bodemo se! V slogi je moč. Združeni pod jednim praporom majke Slave, z geslom vse za slovensko premilo domovino, ostali bodemo jaki, močni. Krvne in denarne davke plačujemo iste kod drugi narod dobiti moramo tedaj tudi jednake pravice, seveda moramo jih tudi znati zahtevati.

Da pa pridemo do tega spoznanja, treba nam zato potrebne omike, to doseči je edino sredstvo, nabaviti si dobre slovenske časopise iz katerih izvemo različno gibanje lastnega in tujih narodov.

Kažimo povsod, da nas je rodila Slovenka ter se ne sramujmo jezika, kojega nas je učila ljubezniva, dobra slovenska mati. Proč s vsem kar ni naše, izruvajmo plevel iz naših rodni tal. Ako bi se vsi Slovenci složno dvignili zoper nasilno nemčurstvo ter se kot jeden mož ogibali nemčurskih trgovin prorokujem Vam, da je čez leto dni nemčurska sila pogažena v prah in mi Slovenci ostanemo sami gospodarji naše slovenske zemlje. Tedaj: »Svoji k svojim!«

Sv. Marjeta pri Moškanjclih. Občni zbor našega bralnega društva se je vršil dne 27. jan. ob dobri vdeležbi. Posebno veliko je bilo mladine kar kaže zanimanje za društveno življenje v obče in za izobrazbo posebej. Predsednik Franc Ranil je pozdravil obilno došle, posebej še g. župnika in učiteljstvo. Povedal je da se je imelo društvo boriti z raznimi težkočami, bilo ni dovolj zanimanja, pa tudi konkurenca med društvi je povzročila, da ni uspevalo bralno društvo tako, kakor je bila želja predsednika in odbora. Pozivljal je navzoče, naj so potrudijo vsi, da bo drugo leto bolje. Posameznik ne more delati čudežev. O delovanju društva je poročal podpredsednik Franc Vesenjok ter povedal, da je priredilo društvo dve veselici in dvoje poučnih predavanj s skioptičnimi slikami. Delili so se za naročeni časopisi in izposojevale društvene knjige. Potem je govoril podpredsednik še o namenu društva in o sredstvih, kako doseči ta namen. Razvijal je sledeče misli: bralno društvo mora pred vsem 1) svoje člane medsebojno izobraževati potom poučnih sestankov, 2) mora skrbeti sa pošteno razveseljavanje s prirejanjem veselice s petjem in gledališkimi igrami. 3) mora navajati svoje člane k treznemu, poštemu in značajnemu življenju z razširjanjem poučnih in zabavnih knjig ter časopisov. Govornik je posebej naglašal, kaka kuga je vedno naraščujoče žganjepitje za slovenski narod. Sklenil je z besedami: Združimo in izobrazimo

se, živimo trezno in pošteno, bodimo značajni ter delajmo v korist in čast sebi, v čast naše fare in v čast našemu milemu slov. narodu.«

Vsi navzoči so glasno pritrjevali mladeničevim besedam. V odbor so bili izvoljeni: g. župnik Šuta, nadučitelj Žunkovič, gg. učitelja Čeh in Vobič, sicer pa sami zavedni narodni fantje namreč: Ranfl, Šegula in Vesenjaki, Odboru je bila dana naloga določiti časopise. Med drugimi smo naročili tudi 5 iztisov »N. Sl. Št.« Na pustno nedeljo dne 10. febr. priredimo veselico z igro »Sanje«, ki se je že lani tako dobro obnesla.

Tako deluje in misli slovenska mladina in lahko rečemo, da bi bili taki ljudje v čast tudi nemškemu mestom. Na deželi pa jih tako ne bi kmalu našli med Nemci. Veseli nas, da se je lotilo dela letos tudi naše učiteljstvo v večji meri kakor do sedaj.

V nedeljo 3. febr. zboruje naša kmetijska podružnica. O njenih uspehih in o veselici bralnega društva prihodnjič.

Da bi posijalo solnce!

Spisal I. I. Drameljski.
(Nadaljevanje.)

Tisto nedeljo je pri kosilu v Klebsovi hiši sedelo četvero oseb. V sobi je bilo dolgočasno, brez nekdanje živahnosti; vsi so molčali. Ležalo jim je težko breme na srcu. saj so vedeli, da prihaja ura, ko se bo moralo pri njih marsikaj spremeniti. Dolg je tiščal vse gospodarstvo z neusmiljeno silo, domačim je vzel veselje do dela in jim grenil vsako radost. Dva posla sta šla pred dvema mesecema iz službe, in vsem je bilo to prav. Vsaj tuji ljudje niso videli, kako žalostno je na nekdanjem ponosnem Klebsovem domu. Samo rože na oknu so še cvetele in jasno žarele v znamenje, da nekdo v hiši še čuti v sebi mlado življenje.

Spraznili so skleda in se začeli razgovarjati. Pričela se je važna hišna razprava. Gospodar je vstal izza mize; gledal je srpo, dasi ni bil trdega srca in hotel je govoriti mirno, a krepko besedo.

»Druge pomoči ni, kakor da ti prevzameš posestvo, Lovro! Masten nam je vedno na vratu, ta odeduh, je vlekel od nas obresti, da me je sram. O, pa še nismo tako na koncu, samo da njega izplačamo; Klebsov dom ni najzadnji. Danes sem pri cerkvi govoril s Topolšičinim bratom, Dobrajcem. Zatrnil mi je, da bi njegova sestra, res je udova, a še ne stara, rada se primožila k nam. Bogata je, in vsem bi bilo pomagano. Lovro, zdaj ti solnce sije, kakor nikoli več. Dva isočaka dobiš!«

Sin je molčal in s kljubovalnim nasmehom poslušal očeta.

»Koliko je stara Topolščica?« se je oglasila Malika, osemnajstletna domača hči. Vedela je, da brat tiste starikave, povrh še jezične ženske ne mara. In hotela je ugovarjati očetovemu naklepu. Brat se ji je smilil.

»Kaj tebe to briga! Samo da je pametnejša od tebe,« jo je zavrnil Klebs. »Zadnji čas je, da se odkrižamo Mastena. Jutri greva Topolščico snubit!«

Po žetvi napravimo, po žetvi,« je hitela ublaževati Klebsovka z mehkim glasom in s solznimi očmi. Skrbelo jo je za dom, a tudi sin mora biti srečen.

»No zdaj pa še ti! Zavoljo denarja se mudi; nič ne sprevidiš, kakor bi ne vedla, da smo že vsej vasi na jeziku.«

»Tiste ženske bomo hitro sili. Kaj ne, Lovro? Jaz grem služiti, kadar pride k hiši. Tako neprijazno gleda, rekla je Malika.

»Molči, deklina neumna! Dovolj sem se trudil in pehal za vas. Pa naj še drugi poskusijo! Tam imate posestvo! Samo njiva za potokom je moja, to si izgovorim in pa dosmrtno stanovanje.«

Lovro se je vzdignil izza mize.

»Veste kaj, oče, obdržite rajši gospodarstvo še nekaj časa. Jaz grem po svetu, in kadar se vrnem, ne pridem praznih rok.«

»Kam bi hodil!«

»Moj sklep je trden.«

Dolgo časa so vsi molčali. Oče je hodil jezno po sobi, mati je jokala, in sestra vzdihovala.

»Nikar ne hodi, oh, ne bodi tak,« sta prosili obe.

»Zakaj bi ne šel! Prisluzim si kaj, in potem si pomagamo lahko tudi brez bogate Topolščice. Štirindvajset let sem star, delam lahko, in ne bojim se truda.«

»A tako,« se je oglasil oče, »lepo mi plačuješ! Dokler si bil otrok, sem ti bil dober. Na rokah sem te nosil, a zdaj bi mi imel ti pomagati, pa me zapustiš v skrbeh na stara leta. Svojo domačijo hočemo rešiti, a ti hočeš v svet. Res, lep sin, to je hvaležnost in plačilo očetu!«

»Denar vam bom pošiljal domov!«

»Ničesar ne potrebujem. Ako prestopiš svojevoljno domači prag, te ne poznam več in tvoj oče nisem več! Rajši vidim na svojem domu tuje ljudi, kakor svojega nezvestega otroka!«

Klebs se je razsrdil, in kadar je v jezi divjal, je vse bežalo pred njim. Sin in hči sta kmalu izginila, zato je zmerjal ženo, da je ona vsega kriva. Sina je razvadila, svoje otroke je vzredila za tujce, ker bodo njim služili. Njemu pa na stare dni nihče ne bo prinesel niti kozarca vode. Odšla je tudi žena, in Klebs je znosil svojo jezo nad rožami ter jih metal skozi okno. Potem je jezno odšel tudi sam od doma.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

Državni zbor je bil 28. jan. zaključen. Razni gospodje poslanci so peli drug drugemu slavo, kako požrtvovalno in uspešno so delovali. Mi pa, ki smo opazovali delovanje poslancev v preteklih šestih letih, nam se z nepremagljivo silo usiljuje prepričanje, da državni zbor ni storil svoje dolžnosti v polni meri, posebno se ni za kmetijstvo storilo to, kar smo smeli opravičeno pričakovati. Povdariti moramo, da se bili tudi redki zelo delavni možje, med njimi v prvi vrsti naš poslanec dr. Ploj. Kaj vse je poslanska zbornica sklenila za kmet. stan koristnega in tudi kaj škodljivega, o tem prihodnjič.

Nemčija. Volitve v nemški državni zbor so končane. Vlada je dosegla deloma svoj namen, kajti socialni demokratje, njeni glavni nasprotniki so zgubili 38 mandatov, imajo jih torej sedaj 43. Centrumu, ki zastopa z večine kmetске koristi, vlada in njene stranke

niso mogle do živega. Centrum je imel prej 104 poslancev, sedaj jih ima 108. Najbolj pa peče nemško vlado, da so napredovali Poljaki, katere zatira na Nemškem vse gor od cesarja pa do zadnjega pisača. Poljaki so imeli prej 16, sedaj imajo 20 poslancev. To spet kaže, da ni mogoče uničiti naroda, ako je ljudstvo zavedno. Slovenci! Vzamimo si za vzgled Poljake na Nemškem.

Severna Amerika in Japonci. Komaj je končana vojska med Rusi in Japonci, že išče Japonska novih preprirov. Japonski vohuni in ogleduhi lazijo po Filipinskih otokih, ki pripadajo sedaj severoameriškimi zedinjenim državam in med obema vladama je nastal prepir zaradi naseljavanja Japoncev v Ameriki. Amerikanci tudi nočejo, pa bi japonski otroci obiskovali njihove šole in odtod prepir, ki privede sicer še ne sedaj, toda gotovo počasi do vojske.

Srbija. Sedajno ministerstvo kmalu odstopi, ker ne more doseči vsega, kar je želelo in nima več zupanja srbske poslanske zbornice.

Francosko. Prepri med državo in cerkvijo še vedno ni poravnani. Večina poslancev je zoper vsako pogajanje francoske vlade s papežem.

Razne vesti.

Šest sestra je poročil Jane Craven, trgovec v Montani. Najprej je poročil bogato in najstarejšo hčer tamošnje rodbine Lamprecht. Isto dekle pa je zalezoval tudi neki polindijanec Charley Volf. Ko je ta videl, da je poročila Cravena, je takoj sklenil, da se nad njim osveti. In nato mu je ob neki priliki ustrelil ženo. Potem se je skrival po gorah tako dobro, da ga policija ni zasledila. Craven je poročil nato sestro svoje žene in Volf mu je tudi to ustrelil. Isto se je zgodilo s tretjo ženo. Četrta se je poročila potem s Cravenom pod tem pogojem, da se osveti nad Volfom. Craven je to storil s tem, da je oborožil celo četo in šel z njo nad morileca in ga res ustrelil. Ali tudi ta žena je umrla vsled neke nalezljive bolezni. Craven je poročil nato peto sestro, a to je vrgel ob neki priliki konj tako nesrečno raz sedlo, da je obležala na mestu mrtva. Zdaj ima Craven za ženo šesto sestro. Z njo se je preselil v Ohio in z njo upa preživeti v sreči vsaj primerno vrsto let.

Čuden slučaj. V bnišnici v Mineapolisu je umrl 11 letni deček za starostno onemoglostjo. Pri obdukciji so našli vse organe v tistem stanju, kakor pri zelo starem človeku. S šestim letom je že popolnoma osivel.

Kje se popije največ kave? Na Francoskem pride na osebo v enem letu le tri funte kave, v Nemčiji pet funtov, v Zedinjenih državah sedem funtov, v Belgiji 11 in v Braziliji 14 funtov. Na Angleškem pijo večinoma čaj, zato pa je poraba kave na osebo le 1 funt.

Previden kmet. Neki nemški kmetič, ki ni imel posebnega zaupanja do odvetnikov, je prišel k nekemu odvetniku v Kolinu, ker bi se rad začel tožariti s svojim sosedom zaradi neke svinske kupčije. Ko je slučaj odvetniku razložil, je vprašal: »Ali upate pričeti tožbo v prepričanju, da tožbo dobite?« — »Seveda jo dobimo«, je odgovoril odvetnik. — »Hvala lepa, potem pa ne bom tožil«, je pripomnil kmet ter razložil odvetniku, da mu je nalašč pripovedoval slučaj tako, kakor da bi bil sam sosed, ki ga je mislil tožiti.

Troški našega cesarstva v l. 1906. Državni proračun za leto 1906 je imenoval potrebe:

Zunanje ministerstvo	12,151.536 K
Bojno ministerstvo za vojaštvo	299,049.261 „
„ „ „ mornarico	30,807.410 „
Skupno finančno ministerstvo	4,303.039 „
Skupno računstvo	819.116 „
Skupaj	346,720.362 K

Razun tega se je potrebovalo še za Bosno in Hercegovino in za izredna posojila za vojaštvo in razna ministerstva mnogo milijonov, da je imel proračun vseh potreb za 428,155,526 kron. Kaj plača država še vsako leto obresti za dolgove, kaže prihodnja pri-pomba.

Živa teža klavne živine in prava teža mesa. Klavna živina se plačuje na sejnih bodisi na živo težo, od katere se včasih še odbije nekaj procentov (odstotkov), ali pa po teži mesa. Plačevanje po teži mesa je pravzaprav boljše in pravičnejše. Tukaj se pretehtajo štiri četrti mesa, na katere se razseka razpravljena živina. Če hočeš vedeti, po čem je 1 kg mesa razpravljenega živinčeta, moraš odšteti od kupne cene vsoto, ki bi se dobila za kožo, glavo, jezik, drob in noge; ostanek deliš s težo mesenih četrti živinčeta. Po skušnjah na raznih mesnicah in klavnih je razmerje med pravo mesno težo in živo težo tako: Prava mesna teža pri suhih (slokih) bikih je 38 do 44 odstotkov žive teže, pri srednje rejenih bikih 45—50% (polovico žive teže), pri boljših bikih 50 do 57%, pri mladih lahkih bikih 50—53%, pri mladih dobro rejenih v starosti 3—4 let 59—62% žive teže. Mesna teža pri suhih kravah je 28—42 odst., pri srednjih kravah 45—48 odst., pri najboljših 50—54 odst. žive teže. Pri najboljših jalovkah je mesna teža 58—60 odst. žive teže, pri suhih volih 40—45 odst., pri srednjih volih iz paše 47—50 odst., pri starejših polrejenih 53—57 odst., mladih zelo rejenih 4—6 let starih 58—61 odst. žive teže. (Teža sveže kože ima 5—8 odst. žive teže; razloček pri koži je posebno pri spolu; krava ima lažjo kožo 5 odst, bik težjo 8 odst.). Pri svinjah je prava teža 75 do 90 odst. žive teže, pri teletih približno samo 60 odst. žive teže. Razmerje prave teže mesa k živi teži je torej tako: Pri goveji živini je od vsakih 10 kil žive teže 5 do 6 kil prave teže mesa, pri svinjah pa od vsakih 10 kil žive teže 7¼ do 8 kil prave teže mesa.

P. P.

Koliko se v našem cesarstvu pokadi? Tobak sme gojiti in prodajati pri nas edino država, kakorna primer tudi sol. To se imenuje monopol. Tobakov monopol je dal l. 1904 227 in pol milijonov kron. Čistega dobička je imela država le 154 milijonov kron, pa vendar za 6 milijonov več ko leta 1903. Zanimivo pa je, da se je obdelalo mnogo manj tobaka kakor prejšnja leta. Navadnega tobaka za pipe se je prodalo 4000 centov manj, a vendar je dobiček večji. Zato pa se je napravilo mnogo več cigar in cigaret. Nosnega tobaka se je prodalo za 3 milijone kron. Najbolj raste potreba cigaret. Za »športe« se je dobilo 30 milijonov. Tudi za »drame« se trgajo kadilci, ki so plačali za nje 11 milijonov kron, torej desetkrat več, kakor se je dobilo pred 30 leti za vse cigarete skupaj. Potem sledijo »dame«, potem »ogrski«, med cigarami se je skadilo največ portorik (187 mil.) in viržinek (171 mil.) Regalit, kub, trabuk se je pokadilo manj ko prejšnje leto. Preglejmo številke. Leta 1875 je prišlo na vsako glavo 49 cigar, 2 cigareti, 1143 gramov pipnega tobaka in 113 gramov nosnega tobaka. Danes pa pride na vsako glavo 45 cigar, 140 cigaret (!!), 943 gramov pipnega tobaka, 46 gramov nosnega tobaka. Kdor je pokadil leta 1875 poprečno 5 K 62 v, skadi danes za 8 K 31 v. Iz tega vidimo, da izumirajo počasi kadilci pipe, kadilci cigar in cigaret pa se strašno pomnožujejo.

P. P.

Priporočajte,
naročajte
in širite
za pravice slovenskega
jezika se boreči
„Novi Slov. Štajerc“!

Postavno zavarovano.

10

Vsako ponarejanje kaznivo!

Edino pristen je
THIERRYJEV BALZAMz zeleno varstveno znamko z
nuno. 12 majhnih ali 6 dvoj-
natih steklenic ali velika spe-
cialna steklenica s patentnim za-
klpom K 5'—.**Thierryjevo centifolijsko
mazilo**za vse, še tako stare rane, vnetja,
poškodbe itd. z lončka K 3-60.
Pošilja se samo po povzetju ali
denar naprej.Te dve domači zdravili ste kot
**najboljši splošno znani in sta-
roslavni.**Naslavlja naj se na
lekarnarja A. Thierry v Pregradi
pri Rogatski Slatini.Zaloga po skoro vseh lekarnah.
Knjižice s tisoči izvornih za-
hvalnih pisem zastoj in pošti-
nine prosto.

Posojilnica v Celju

v lastni hiši „Narodni dom“

Posojilnica v Celju
ki je bila leta 1881 z
neomejeno zavezo usta-
novljena, šteje sedaj nad
4200 zadružnikov, kateri
imajo vsega nad
88.000 K

vplačanih deležev ter ima
sedaj nad 6 milijonov K
hranilnih vlog in nad

330.000 kron

rezervnega zaklada.

Hranilne vloge
sprejema od vsakega, ako
tudi ni član zadruge ter
jih obrestuje po $4\frac{1}{4}\%$,
posojilnica plačuje

rentni davek

sama, ne da bi ga od-
tegnila vlagateljem. Po-
sojila daje na osebni in
hipotekarni kredit proti
 $5\frac{1}{2}\%$ in 5% obresto-
vanju.

Posojilnica uraduje vsak dan od 9. do 12. ure
dopolodne razun nedelje in praznike.

Vabilo

na občni zbor

hranilnega in posojilnega društva (posojilnice) v Ptuj,

regist. zadruge z neomenjeno zavezo, ki se vrši v **četrtak dne 14. svečana**
t. 1. ob 11. uri predpoldnevom v zadružnih prostorih.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva za upravno l. 1906 in predložitev bilance.
2. Poročilo nadzorstva in odobrenje letnega računa za l. 1906.
3. Sklepanje o razdelitvi čistega dobička.
4. Slučajnosti.

Če bi ob 11. uri ne bilo za sklepčnost potrebno število udov navzočih, vrši se
ob $\frac{1}{2}$ 12. uri istega dopoldne drugi občni zbor v istih prostorih in po istem dnev-
nem redu po § 40 zadružnih pravil.

V Ptuj, dne 1. svečana 1907.

Načelstvo.

Vsemu
slovenjebistriškemu okraju
priporoča v nakup razno blago, ki se pri
kmetijstvu rabi trgovina

ALOJZIJ PINTAR

v Slov. Bistrici pri farni cerkvi.

Nudi za spomladnji čas: vsakovrstna se-
mena, štajersko deteljno in travno
seme, oves, koruzo in drugo zrnje.

Ima galico (vitrijol), liče (rafijo), žveplo,
trake iz gumija, motike, lopate, škarje,
brizgalnice, sploh vse, kar se rabi v vi-
nogradu.

Razpolaga z najboljšimi kosami, srpi,
kameni, amerik. vilami, grab-
ljami, kosiši, „Tomaževo žlindro“ in vse
drugo potrebno za travnike.

Na veliko izbiro je razna železnina,
dolgo železo, šine
za kolesa, osi, obroče: ploščevina, verige,
žage za vodno moč, okove za nove stavbe itd.

Dobiva se vsakovrstno olje, sveže bučno,
laško in drugo; znano najboljša
moka iz P. Majdičevega mlina, žganje „Bar-
teltnovo“ klajno apno za živino in še vse
več drugega vam proda po nizki ceni trgovina

ALOJZIJ PINTER v Slov. Bistrici.

Pridite sami, pogledjte, izberite, vam ne
bode žal!